

som ikke ere saa følsomme, er Grænsen flydende paa dette Punkt. Hvad der i det ene Øjeblik er saa forfærdeligt, saa stødende, at man slet ikke kan tænke sig en Mand bruge et saadant Udtryk, kan i næste Øjeblik være djærvt og frimodigt, naar det passer. Jeg synes, man skulde tage noget mere kulant paa den Slags Forhold. Det danske Folk bør her gribe i sin egen Barm. Vi ere alle her i Landet mundkaade. Det kan saamænd ogsaa den højtærede Konseilspræsident være, det kunne vi alle være. Det er jo uheldigt; det er ikke nogen god Egenskab, men det er dog ikke det væsentlige. Naar den højtærede Justitsminister er færdig at besvime ved den blotte Tanke om, at der er blevet brugt et saadant Udtryk som det; der er citeret, forekommer det mig oprigtigt talt, at det er en overdreven Ømtaalelighed.

Hvad det kommer an paa i denne Sammenhæng, er, at en civil Krigsminister om saadanne Ting, hvor det i højeste Grad gælder om at tage Standpunkt ud fra rent militærtekniske Hensyn, i og for sig ikke kan have sin egen Mening. Jeg kan huske, at jeg en Gang overfor det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) i en anden Forsamling har mindet ham om en bekendt Scene i en dansk Roman, hvor en ung Mand, da der er Tale om den store engelske Digter Shakespeare, siger: „Ja, jeg har nu saadan min egen Mening om Shakespeare“, og saa svarer den Dame, til hvem han taler: „Herregud, har *De* ogsaa Deres egen Mening om Shakespeare“. Der er Ting, som man ikke har sin egen Mening om. Der er Ting, hvor det gælder om *at have andres Mening*, og det synes mig, at det vilde have været i smuk Overensstemmelse med hele den tilforladelige og udmærkede Maade, hvorpaa den højtærede Konseilspræsident i øvrigt tager sin Politik og politiske Færd og Krigsministerstilling, hvis han ogsaa havde taget denne Sag paa en lignende Maade.

Siden jeg er kommen til at tale om Socialdemokratiet og dets Forhold til Militærvæsenet, maa jeg maaske have Lov til at gøre et Indskud mod en Bemærkning, der faldt fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) mod en Mand, der ikke længere er Medlem af dette Ting, nemlig Oberst N. P. Jensen. Der blev nævnt fra det højtærede Medlems Side, at Oberst Jensen sikkert har truffet Højres rette Tankegang ved at pege paa, at Hæren ogsaa skulde bruges mod indre Fjender, men hvis det ærede Medlem havde læst Citatet i dets

Helhed, vilde han have set, at Oberst Jensen definerede det nærmere, idet han sagde, at han ogsaa kunde tænke sig, at Hæren skulde bruges til den lovlige Ordens Opretholdelse. Det er det Spørgsmaal, der stadig melder sig overfor Socialdemokratiet, og som særlig melder sig i Anledning af den frederiksborgske Sporvejsstrejke: Staar Socialdemokratiet paa den lovlige Ordens Standpunkt? Hvis det gør det, maa det billige, at hvis den lovlige Ordens Opretholdelse kræver militære Midler, maa disse ogsaa anvendes, og ogsaa billige, hvad der er sket fra Politiets Side under hele Strejken. Jeg tror, at man her i Tinget gennemgaaende udenfor Socialdemokratiet er i høj Grad glad over hele den Fremstilling, som den højtærede Justitsminister gav i Gaar, og som netop var saa helt menneskelig, som det ene Menneske taler til det andet, ganske vist et Menneske, der taler i Kraft af sin store Erfaring, idet han har haft Lejlighed til at se videre og mere paa disse Omraader end vi andre. Jeg tror, at vi alle have faaet det Indtryk, at man snarere maa bebrejde Politiet — hvis der overhovedet er noget at bebrejde det — at det har vist en overraskende Langmodighed og Lemfeldighed.

Jeg har dvælet ved forskellige Momenter, som pege i Retning af, at der endnu er et Stykke Vej at vandre, inden man kommer til en Finansreform, der gaar til Bunds, og hvorom begge Rigsdagens Ting kunne samle sig, men det er mig kært til syvende og sidst at pege paa nogle Momenter, der pege i Retning af, at man her i Landet er kommen ind i et mere frugtbart Spor i denne som i saa mange andre Henseender. Jeg maa da først og fremmest genkalde i Erindringen de Bemærkninger, der bleve fremførte af det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen), Regeringspartiets Ordfører, angaaende Handelsbalancen, hvori han vedkendte sig den Anskuelse, som for Resten deles af alle Nationaløkonomer Verden over uden Undtagelse — jeg siger *Nationaløkonomer*, ikke Dilettanter —, nemlig, at det ikke kan være sundt for et Land med saa faa naturlige Hjælpkilder som Danmark i en Række Aar at have en voksende Merindførsel, som det, notabene, ikke kan betale ved egen Produktion eller ved Tjenesteydelser til Udlandet i Form af Skibsfart o. s. v. o. s. v., men kun i Form af Gældsbeviser, altsaa ved at stifte Gæld. Det er underligt, at den nationaløkonomiske Dannelse er saa ringe her i Landet, at